

almindelighed og for specielt at opmuntre særlige områder indenfor eksporten. Hvorvidt de låneformer, herunder garantistillelse, der er hjemlet efter de gældende love er tilstrækkelige til at dække behovet specielt for driftskredit indenfor de ofte ret risikobetonede områder, der her er tale om, er et problem, som også bør gøres til genstand for nærmere overvejelse. Som bekendt lægger de private banker her i landet stærk vægt på hensynet til at skabe størst mulig sikkerhed for de modtagne indlån, og dette i sig selv fuldt berettigede synspunkt kan ikke undgå at medføre vanskeligheder netop indenfor de områder af erhvervslivet, som lægger særlig vægt på eksport, og som derfor ofte må løbe en betydelig risiko.

Det skal anføres, at en varetagelse af de ovennævnte formål vil kræve, at der stilles ret betydelige beløb til rådighed fra det offentlige på de pågældende områder. Efter gældende lov er der således til industri- og håndværksvirksomheder samt til lån til investeringer i varige anlæg for eksporthandel stillet 50 mill. kr. til rådighed, og skal lovens område udvides samtidig med, at arbejdet skal udbygges, vil et lånebeløb af denne størrelsesorden ikke være tilstrækkelig. Også det beløb indenfor hvilket eksportkreditudvalget kan påtage sig garantiforpligtelser bør forhøjes. Det maksimumsbeløb, der i dag er gældende, blev fastlagt i 1932, og den siden da skete udvikling gør en væsentlig forhøjelse af beløbet påkrævet.

Sluttelig ønsker erhvervsrådet at fremhæve, at den del af dansk udenrigstjeneste, specielt i de oversøiske lande, der har til formål at fremme danske erhvervsinteresser, bør udbygges.

P. R. V.

sign. Ludv. Christensen.

J. Paldam.